

سخی صمیم

قانون پناهندگی در هلند

۲

سخی صمیم

قسمت دوم

پیوست به گذشته

در گذشته یک تعداد از کشور های اروپائی تعهد نامه را امضا کرده بودند که بر مبنای آن قیودات سرحدی بین این کشورها رفع و اتباع ایشان بتوانند آزادانه درکشور های همدیگررفت و آمد و از امتیازات این تعهد نامه برخوردار گردند. بعد ها رفته رفته اعضای این موافقت نامه زیاد و اکثریت کشورهای اتحادیه اروپا شامل آن شدند.

بر اساس معاهده یاد شده سرحدات هر یکی از این کشورهاستند به مقاصد قانون پناهندگی حکم سرحد مملکت دیگری را گرفت و ورود هر شخص بطور غیرقانونی از سرحد یکی از این کشورها ورود غیرقانونی به کشور دیگر محسوب میشود.

بیاد داشته باشیم که عدم قیودات سرحدی و رفت و آمد آزاد اتباع بین کشورهای شامل این معاهده معنی بیسرحد بودن این کشورها را ندارد سرحدات معینه کشورها و دروازه های ورودی چون سرحدات زمینی، بحری و هوائی (میدانهای هوائی) که بنام سرحدات خارجی منطقه شنگین یاد میشود در جمله سرحدات کشور ها بحساب می آید و برای ورود غیر قانونی اشخاص ممنوع است.

کنون با توجه به مطالب بالا سه دسته از اشخاصیکه در آغاز این نیشته به شماره های (۲ ، ۳ و ۴) قید و مشخص گردیدند در جمع افراد پناهجوشامل نبوده و مطابق شرح ارائه شده تحت شرایط معاهده یاد شده قرار میگیرند و از مفاد آن مستفید میشوند.

ولی آنده اشخاصیکه شامل دسته اولی این نیشته بنام (asielzoeker) وارد هلند میگردند و در حال اجرای شرایط پروسه پناهجوئی می باشند بنام پناهجویاد شده و تا مرحله اخذ پاسخ مثبت این نام برای ایشان باقیست اما ایشان در ابتدای ورود بایست بمنظور طی مراحل ابتدائی و اجرائات لازم قانونی یک سلسله از امور مربوط را به انجام برسانند.

ببینید زمانیکه اشخاص متقاضی پناهندگی طبق روحیه این قانون نزد مقامات مربوط خود را به صفت پناهجو معرفی و اظهار پناهندگی می نمایند ایشان حکم پناهجو را داشته و برای خواست و تقاضای پناهندگی آن آمادگی گرفته میشود

زمانیکه شخص مورد نظر طی درخواست رسمی علت و انگیزه های پناهندگی خویش را درج برگه رسمی پناهنجونی ساخت و تقدیم مقامات مربوط نمود آنگاه نامبرده تحت شرایط ماده (۲۹ بیست و نهم) قانون پناهندگی به صفحه تحقیق و پژوهش می رود و در ارتباط به ادعا و چگونگی محتوای درخواست خود اظهارات و معلومات می دهد.

حال بیجا نیست فهمیده شود مبنای تحقیق و پژوهش بر چه مطالبی استوار بوده و به کدام شرایط و هدایات قانونی متمرکز می باشد و کدام دلایل میتواند پاسخگوی این شرایط و تأمین کننده رضائیت قانون گردد که شخص متقاضی به صفت پناهنده پذیرفته شود؟ در ارتباط به جواب این سوال لازم است یکباری هم طور مؤجز و مختصر مطالب عمده (کنوانسیون مربوط به وضع پناهندگان سازمان ملل متحد) از نظر گذشتانده شود تا وابستگی های معانی و مفاهیم کلی آن در رابطه به قانون پناهندگی هلند روشنتر و رساتر قابل درک باشد.

کنوانسیون مربوط به وضعیت پناهندگان

کنوانسیون مربوط به وضعیت پناهندگان سازمان ملل متحد که بعد از جنگ جهانی دوم در جلسه تاریخی ۲۸ جولای ۱۹۵۱ ملل متحد تصویب گردید منحصر به پناهندگان اروپا ئی بود که بعداً بتاریخ ۲۲ / اپریل / ۱۹۵۴ نافذ و مرعی الاجرا شد .

کنوانسیون فوق الذکر با تعریف خویش — پناهنده ، حقوق افراد پناهنده ، و مسئولیت کشور های عضو را نسبت به پناهندگان مشخص و با این مشخصات تا سال ۱۹۶۷ منحصر به کشور های اروپائی باقی ماند.

ولی بعداً قرار مصوبه ۱۹۶۷ سازمان ملل متحد محدودیت های مشخصه جغرافیای و زمانی این کنوانسیون رفع و فعالیت های بشری آن توسعه یافت و اکثر کشور های اروپائی شامل آن گردید مختصر اینکه مطابق تعریف مندرجه این کنوانسیون — پناهنده کسی است که: کشور ویا محل بود و باش خود را روی خطرات ناشی از عوامل زیرین ترک کرده باشد:

۱ - نژاد

۲ - مذهب

۳ - ملیت

۴ - تعلق به یک گروه اجتماعی معین

۵ - عقاید سیاسی

به همین منوال کنوانسیون متذکره تصریح نموده است که: جنایتکاران جنگی و ناقضین حقوق بشر طبق تعریف این کنوانسیون از حق پناهندگی برخوردار نیستند. به هر صورت اکنون برمیگردیم به اصل مطالب تحت بحث خود.

چون در قانون پناهندگی کشور هلند روحیه کنوانسیون مربوط به وضع پناهندگان ملل متحد - محور قابل توجه و الهام بخش برای قانون مذکور به حساب می آید و اجرائات اساسی ماده بیست و نهم قانون پناهندگی هم بر روحیه و شرایط همین کنوانسیون استوار است ولی مرجع تصمیم و صدور حکم تنها قانون پناهندگی کشور هلند می باشد.

لازم به یادآوریست که کنوانسیون مربوط به وضع پناهندگان ملل متحد برای هلند صرف منبع الهام و رعایت مطالب و مفاهیم آن بوده ولی قانون پناهندگی مرجع صدور احکام است.

بهتر است اکنون از محتویات ماده بیست و نهم قانون پناهندگی در هلند آگهی حاصل و بعد از آن مرحله به مرحله به پیش رویم.

مطلبی مهمی را که نویسنده میخواهد خدمت خوانندگان محترم عرضه نماید این است که: من می‌کوشم مفهوم کانکریتی قانون و اساساتی را که اجرائات بران بنا می‌یابد از مستند اصلی قانون و اجرائات انجام یافته مقامات ذیصلاح تا اندازه فهم و توان برچینیم و به خدمت خوانندگان قرار دهم و فراتر از آن برای ما صلاح و صلاحیت نخواهد بود.

ماده بیست و نهم قانون پناهندگی در هلند

و شرایط پذیرش پناهندگی

ماده بیست و نهم قانون پناهندگی در هلند دارای فقرات (۱ ، ۲ و ۳) است.

فقره ۱ -

اجرائات فقره (۱) ماده (۲۹) قانون پناهندگی در هلند مطابق راهکار های اجزاء ذیل الذکر که در حقیقت همان شرایط متون تعریف شده در کنوانسیون پناهندگان ملل متحد بوده و در حقیقت پایه های اساسی در جهت پذیرش ادعای متقاضیان پناهندگی محسوب میشود صورت میگیرد.

باور قانون این است: زمانیکه متقاضی پناهندگی علل و انگیزه های ترک محلات زندگی و بود و باش خود را ناشی از احتمال خطرانی می‌داند که تهدیدش نموده است بایست آنرا به اثبات رساند. استوار بر همین اصل تحقق خطرات ذیل الذکر را فقره اول ماده بیست و نهم قانون متذکره در اجرائات خویش رعایت و شرایط پذیرش پناهندگی می‌شمارد: ببتدید شروطیکه مبنای اجرائات قرار میگیرد در حقیقت همان شرایط بیست که کنوانسیون ملل متحد آنرا اساس پناهندگی قرار داده است. توجه فرمائید. اجرائات بر مبنای این اصول استوار است.

۱ - خطرات ناشی از نژاد:

۲ - خطرات ناشی از مذهب :

۳ - خطرات ناشی از ملیت:

۴ - خطرات ناشی از تعلق به گروه اجتماعی:

۵ - خطرانی ناشی از عقاید سیاسی:

گفتنیست: کسانی که در هلند به نوعی از انواع سرو کاری با قانون پناهندگی این کشور دارند نام جواب (A) برای ایشان ناشناخته نیست.

آری جواب (A) برای کسانی داده میشود که شرایط مکمل همین فقره (۱) ماده بیست و نهم قانون پناهندگی را تکمیل و شخص متقاضی - مطابق فقره ۱ ماده متذکره ادعای پناهندگی خویش را به اثبات رساند.

باقی دارد لطفن منتظر باشید.